

Neapolis University

HEPHAESTUS Repository

<http://hephaestus.nup.ac.cy>

Archive Cypriot Newspaper Materials

Salpix

1884-10-20

þÿ £ ¬ » À¹ 3 3/4 - ± Á . 3 4

Library of Neapolis University Pafos

<http://hdl.handle.net/11728/10246>

Downloaded from HEPHAESTUS Repository, Neapolis University institutional repository

ΣΑΛΠΙΓΓΕ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΑΤΥΡΙΚΗ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΕΤΟΣ Α'.

ΑΡΙΘ. 34.

Συνδρομή υποχρεωτική έτησια προπληρωτέα εν Κύπρω Σελ. 8. Έν τῷ ἐξωτερικῷ Σελ. 12.
 Ἄρθρα σύμφωνα τῷ προγράμματι τῆς "ΣΑΛΠΙΓΓΟΣ" καταχωρίζονται δωρεάν. Εἰδοποιήσεις καὶ διατριβαὶ κατ' ἀποκοπήν.
 Πᾶσα ἀποστολὴ ἀφορῶσα τὴν "ΣΑΛΠΙΓΓΑ" δεῖν νὰ διευθύνηται τῷ Συντάκτῃ Σ. ΧΟΥΡΜΟΥΖΙΩΙ εἰς Λεμεσό.
 Editor S. HOURMOUZIOS LIMASSOL.

Μὴ πράττε ἔργα τῶν ὁποίων ἡ δημοσίευσίς σοι προξενεῖ ἐντροπήν, διότι γρήγορα ἢ ἀργὰ θὰ φανερωθῶσι.

ΚΥΠΡΟΣ.

ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

20, ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1884.

Η ΑΡΕΤΗ ΔΕΝ ΑΝΤΑΜΕΙΒΕΤΑΙ.

Ρίψατε βλέμμα ἐταστικὸν ἐν πᾶσιν ἐνδιακτιματά τῆς Ἀρετῆς, καὶ θέλετε πεισθῆ, ὅτι καὶ ἡ ἀξιοτιμία αὐτῆ Κυρία, ἀλλάξασα σύστημα, ἀγαπᾷ νὰ κατοική ἑπλέον εἰς μεγαλοπρεπεῖς ριχίας καὶ νὰ περιβαλλῆται διὰ λαμπρῶν, τοῦ συρμοῦ καὶ αὐτῆ, φορεμάτων. Ἡ δὲ ληστροποιήθη μετὰ τῆς αὐτοῦ Ἐκλαμπρότητος τοῦ Πλούτου, ἔστρεψε τὰ νοῦτα πρὸς τὴν ἀτυχῆ Πτωχείαν, αὐτὴ αὐτὴ ἦν ἐνομιζομένη μέχρι σήμερον ὡς μὴ πειοῦσαν διακρίσιν μεταξύ πλουσίου καὶ πένητος, καὶ ὡς μὴ περιφρονοῦσαν τὰς πτωχικὰς καλύβας. Παντοῦ Ἀρετὴ ὑπὸ Πλούτου· σπανιώτατα Ἀρετὴ ὑπὸ Πενίας· ἡμεῖς τέλος πάντων δὲν τὴν βλέπομεν τί συμβαίνει ἀρὰ γε;

Προτὸν νὰ ἐγκύψωμεν βαθύτερον εἰς τὸ ζήτημα δὲν δυνάμεθα οὔτε τῆς Ἀρετῆς νὰ μεμφθῶμεν ὡς προσωποληπτύσης; ἡ ἐκλεγούσης τὰ οἰκητήρια, οὔτε τῆς Πτωχείας ὡς μὴ συσχετιζομένης ἢ μὴ συμβιβαζομένης τῇ Ἀρετῇ ἀνάγκη λοιπὸν νὰ ἐξετασῶμεν καλῶς ἂν τὸ φαινόμενον τοῦτο ἦνε πραγματικόν, ἢ ἂν ὁ ὀφθαλμὸς μᾶς ἀπατᾷ.

Ἡ πλοῦτος ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, εἰ μὴ πάντοτε, εἶνε τι ἐξέχον, εἶνε τι ἐφ' ὃ ἐλκύεται καὶ ἄκον τὸ βλέμμα, εἶνε τι ὀγκῶδες καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀμέσως ταῖς αἰσθησεῖσιν ἡμῶν ὑποπίπτουσαν εἶνε τέλος, τὸ μόνον ἴσως ἐπιδεικτικόν· ὡς τοιοῦτος λοιπὸν, καὶ πᾶν τὸ συνυπάρχον αὐτῷ καὶ

συμβαδίζον μετ' αὐτοῦ, εἴτε ἐξ αὐτοῦ ἀπορρέον, εἴτε ἀνεξαρτήτως τῆς ὑπάρξεως αὐτοῦ ὑφιστάμενον, συνανησοῖ καὶ τοῖς πᾶσι κατακινῶν καὶ γνωστὸν ἀποκαθίστησιν, ἐστὶ δ' ὅτε τὰς μὲν κακίας ἐλαττοῖ, τὰς δ' ἀρετὰς μεγαλοποιεῖ καὶ ἀνωτέρας τοῦ πραγματικοῦ ἐπιδεικνυσιν.

Εἶνε τις πλούσιος καὶ ἀρκετὰ κακός; σὺν τῷ ἐπαίνῳ τοῦ πλούτου καὶ ἡ ὀλίγη κακία ἐπικρίνεται. Εἶνε τις πλούσιος καὶ ὀλίγον εὐειδής; σὺν τῷ θαυμασμῷ τοῦ πλούτου θαυμάζεται καὶ ἡ μεγάλη ὀραϊότης. Εἶνε τις πλούσιος καὶ κάπως καλός; σὺν τῇ περὶ πλούτου εὐφημίᾳ καὶ εὐφημομνεῖα τῆς πολλῆς καλῶσύνης τοῦ ἀνδρός γίνεται. Οὕτω λοιπὸν ὁ πλοῦτος ὄχι μόνον γίνεται ἀφορμὴ νὰ διακωδωνίζηται πᾶσα ἀρετὴ ἢ κακία, ἀλλὰ καὶ μέσον μεγαλοποιήσεως καὶ τῆς ἐπὶ τὸ ὑπερβολικότερον παραστάσεως τῆς μὲν, καὶ ἐλαττώσεως τῆς δὲ ἀποκαθίσταται.

Ἄλλ' ἡ Πτωχεία; εἶνε τι συγκαλυπτόμενον· εἶνε τι περισυστελλόμενον· εἶνε τι κρυπτόμενον, εἶνε τι τὸ ὅποιον ἀποστρέφεται τὸ βλέμμα· ἐπομένως πᾶν τὸ συνυπάρχον αὐτῇ εἴτε ἐξ αὐτῆς ἀπορρέον, εἴτε ἐξ αὐτῆ, τῆς φύσεως ἐκάστου, περισυλλέγεται, συγκυλίπτεται, συνήαπτεται τῇ πτωχείᾳ, ἢ τις ὅμως κατὰ διάφορον ὅλως τοῦ Πλούτου τρόπον, τὰς μὲν κακίας μεγαλοποιεῖ, τὰς δ' ἀρετὰς ὑποβιάζει εἰς μικρὰν ὅλως ἀξίαν.

Εἶνε τις πτωχὸς καὶ ὀλίγον κακός; «Ὁ Θεὸς ποῦ δὲν τοῦ ὄσσε δόντια—λέγομεν—εἰδὲ θὰ τρωγε τὸν κόσμον δ-

λον». Εἶνε τις πτωχὸς καὶ ἀρκετὰ εὐειδής; «καρὶμα ἴς τὸν (ἢ τὴν),—λέγομεν—καὶ εἶνε πτωχός». Εἶνε τις πτωχὸς καὶ ἀρκετὰ καλός; «Καὶ κακὸς νὴ ἦνε—λέγομεν—τί... ἔμπορεῖ νὰ κάμη;». Οὕτω λοιπὸν ἡ Πτωχεία μεγαλοποιεῖ τὰς κακίας, ὑποβιάζει δὲ τὰς Ἀρετὰς.

Ἄλλ' ὤμεν δίκαιοι· οὔτε ὁ Πλοῦτος πταίει οὔτε ἡ Πτωχεία· οὔτε δηλ. ὁ Πλοῦτος μεγαλοποιεῖ, οὔτε ἡ Πτωχεία ἐλαττοῖ τὰς Ἀρετὰς, διότι ἡ Ἀρετὴ εἶνε πάντοτε Ἀρετὴ καὶ ἡ κακία πάντοτε κακία· ὀφείλομεν δὲ νὰ ὁμολογήσωμεν—καὶ ἡ πραγματικότης ἔγκειται εἰς τοῦτο—ὅτι ἀνάλογος ὁμοίως Ἀρετῆς ὑπάρχει καὶ παρὰ τῷ Πλούτῳ καὶ παρὰ τῇ Πτωχείᾳ· τίς ἕμῳς διστρέφει τὰ πράγματα; Ἡ μοχθηρία τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ ἀξία τοῦ πτωχοῦ εἴτε φυσικὴ, εἴτε ἠθικὴ παροράται καὶ ἀποσκορνίζεται· καὶ αὐτὴ δὲ ἡ τιμιότης του θεωρεῖται ὡς ἐπὶ τῷ πλεῖστον πλαστὴ καὶ ἐπιτετηθευμένη.

Ἡ Πτωχεία ἐν Κύπρῳ δὲν ἀνηφοῖ τὸ γένος, ἀλλ' ὁ Πλοῦτος. Πάππος ἢ πρόπαππος πλούσιος καὶ ἰσχυρός, δίδει καλὴν φήμην εἰς τὸ γένος του. Οἰκογένεια δὲ τοιαύτης φήμης προσέχει πολὺ νὰ μὴ ἀναμυχθῆ μετὰ γενεᾶς ἀσπίμου καὶ πτωχῆς, ἀδιάφορον ὅσον τιμῆ, ἀδιάφορον ὅσον ἐργατικῆ καὶ ἂν ἦνε αὐτὴ.

Εἶμαι πλούσιος π. χ. ἔγω υἱὸν ἢ θυγατέρα; φροντίζω νὰ συζεύξω τοῦτον ἢ ταύτην μετ' ἄλλου ὁμοίως πλουσίου, ὁμοίως εὐκαταστάτου· οὔτω δὲ παρορών-

ται και απορρίπτονται νέοι τίμιοι και ήθικώτατοι ικανοί την τήρησιν και την άξίαν της οικογενείας εν ήθ' άνκνιχθώσι να διατηρήσωσιν αλλά τούτο είνε άτοπον. Καί ο ήθικός και τίμιος πλούσιος, είνε ίσος τώ τιμίω και εργατικώ πτωχώ· διατί λοιπόν να παρκαμλώνται οι τοιοῦτοι νέοι και να μη άνκνιγνύωνται εις τά πλούτη των πλουσιων δια να βραβεύηται ούτω; ή τιμιότης και ή ικανότης ενός νέου;

Πάν ο,τι λάμπει δέν είνε χρυσίον· ενώ χρυσίον δύναται να εύρεθῆ και εν τοις πλέον ακαθάρτοις μέρεσι. Πά; άνθρωπος προσκτάται άρ' έχυτοῦ την άξίαν και ικανότητά του, ουδεμίαν δ' επιρροήν έχει εις τούτο ο πλούτος; και τó γένος ως πολλακις είδομεν σύμφωνος προς την ιδέαν μας τούτην είνε και ο έξής έμμετρος μύθος δια τού οποίου είδομεν πέρας εις τάς υπό πολλών, ίσως, θεωρηθητουμέναις ως φλυαρία; ταύταις.

Φλόξ και καπνός.

Ο καπνός συλλογισμένος

Ής την μητέρα του την φλόγα· έλεγε με άπρησαν, — Διατί κ' εγώ μητέρα, δέν μου λέγεις την αιτίαν; διατί κ' εγώ δέν λάμπω, ενώ είμαι γεννημένος από σε την φλόγα ήτις πνιχτού τóσην λάμψιν χύνει; και τον σκοτεινόν υιόν σου διατί δέν τον λαμπρύνεις; — Έμειδίασεν εκείνη και τώ είπεν— Αί παιδί μου; ή έρώτησίς σου αυτή δέν μ' εκπλήττει παντελώς· διατί δέν σε λαμπρύνει ή λαμπρότης ή δική μου; την αιτίαν τούτου όλοι την εξεύρουσι καλώς. Άκουσε λοιπόν καπνέ μου, τί φρονούσι περί τούτου· (Και εις τούτο πάς μεγάλος καλόν είνε να πεισθῆ) Έκαστος δια να λάμπη πρέπει και άφ' εαυτοῦ του ν' άποκτήσῃ και την λάμψιν, όχι να την δανεισθῆ. Δια τούτο και τά τέκνα δια να άναδειχθώσι δέν άρκει από μεγάλους κ' εγγενείς να γεννηθώσι.

Φίλοι μου χωρικοί.

Σας είπα και άλλην φοράν, ότι πρέπει να προσέχητε από εκείνα τά όποια ή Κυβέρνησις έμποδίζει, δια να μη πληρώνητε δχρέα πρόστιμα και να φυλακί-

ζησθε, αλλά σεις δέν χαπνίζετε· έβάλετε πείσμα, φαίνεται, να γεμίτητε τó ταμείον της Κυβερνήσεως από πρόστιμα, και άδιάφορον άν μείνητε σεις χωρίς βρακί. Προχθές δύο καφετζήδες από τó χωρίον Μονήν, εξήτησαν και έλαβον άδειαν από την Κυβέρνησιν δια να πωλήσωσι μίαν μόνον ήμέραν ποτά, και όμως ενώ υπήρχον εις τó χωρίον των υπάλληλοι της Αστυνομίας και τούς έσυμβούλευσαν να μη πωλήσωσι ποτά περισσότερον της μιās ήμέρας, διότι θα καταδικασθώσιν εις βαρύ πρόστιμον, εκείνοι εξηκολούθουν να πωλώσιν επί 3—5 ήμέρας, κατόπιν δέ άφού τούς κατήγγειλεν ο αυτός υπάλληλος, και επλήρωσαν 10 λίρας άγγλικάς πρόστιμον, παραπονούνται εναντίον τού υπαλλήλου, διότι τούς επρόδωσεν ενώ είνε χριστιανός και όνομάζεται Αναστάσιος, και ότι δέν έπρεπε να τó κάμη, διότι και ο ίδιος εξήτησε ραχήν από αυτούς κατά τάς ήμέρας καθ' ός δέν είχαν άδειαν, και τά τοιαῦτα.

Άλλά ακούσατε να σας πώ φίλοι μου χωρικοί. Υποθέσατε, ότι στέλλετε και σεις τον υιόν σας να πηγαίνη κάθε ήμέραν να βλέπη τó άμπελι σας ή τó περιβολάδι σας να μη καταβαίνουν μέσα ζωά ή άνθρωποι να τρώγουν τά προϊόντα σας, ο δε υιός σας πηγαίνει εκεί και μένει σύμφωνος με 2—3 άλλους ή με κανένα βοσκόν και κατεβάζουν τά ζωά των ή εκείνοι και τρώγουν όσα θέλουν από τά όπωρικά σας· μετά ταῦτα άφού τó μάθετε τούτο ποῦ έκαμεν ο υιός σας, πόσην άρά γε τραμουντάναν θα υποφέρῃ, ή ράχη του κ' ή κεραλή του από τά χέρια σας; Έτσι είνε και ή Κυβέρνησις· ορίζει νόμους, διατάττει τούτο, έμποδίζει εκείνο, μα καλά ή κακά, ο Θεός κ' ή φυγή της· πιά· στέλλει λοιπόν τούς υπαλλήλους της δια να κάμνουν ο,τι θέλει, και να φυλάττουν να γίνεται ο,τι θέλει· πώς δύναται λοιπόν ο υπάλληλος εκείνος ο όποιος είνε ώρισμένος να υπηρετήσῃ πιστώς, να παραμελῆ και να μη πράττη τά χρέη του άριστά· μάλιστα θα τιμωρηθῆ αυστηρά όταν φανῆ τοιοῦτος; Είνε δυνατόν να γείνη τίποτε και να μείνη μυστικός; Τώρα σεις θέλετε να φωνάξω και να πώ «Διατί ή Κυβέρνησις να πάρῃ τέτοιον βαρύ πρόστιμον και να άφανίσῃ τούς ανθρώπους; είνε άδικία μεγάλη αυτή» και τέτοια, άλλ' αυτά είνε κουρουφέξαλα· παραδες δέν κάμνουν, διότι αῦριον άν τó κάμουν και άλλοι τούτο, θα πληρώσωσι και εκείνοι τάς 10 λίρας, διότι ο νόμος είνε τοιοῦτος· και ο νόμος κρίνει και αυτήν την Βασίλισσαν. Τό μόνον ποῦ πρέπει να σας πώ είνε να προσέχετε να μη πράττητε τίποτε από εκείνα τά όποια έμποδίζει ή Κυβέρ-

νησις, διότι θα καταστραφῆτε από τά πρόστιμα. Έάν οι καφετζήδες κ' αυτοί εξήτουν άδειαν δια τρεις ήμέρας να πωλώσι ποτά, θα έδιδον μόνον 3 σελλίνια· δια να μη δώσωσι όμως 6 σελλίνια· και οι δύο, έδωσαν 10 λίρας κ' είπαν κ' ένα τραγούδι. Να λοιπόν πώς αληθεύει ή παροιμία ποῦ λέγομεν «τό σχοινί τού χωριάτη μόνον δέν φυάνει και διπλόν περισεύει». Αῦτά λοιπόν σας λέγω και σκεφθῆτε άν αῦτά πρέπει να πώ δια τó καλόν σας ή όχι.

Σάν κομήτης έξερνα μ'ς κατέβῃ την προχθές Τρίτην πρωί (16 Ισταμένου) εις Λεμησσόν τó πολεμικόν «Ακαμπος» και μ. μ. της αῦτης ήμέρας ανεχώρησε· ποῦ ήτο κ' έφάνη έξαφνα; διατί ήλθε; και άφού ήλθε διατί έφυγε; τοιαῦτα οι περιεργοί ήρώτων ήμάς, κ' ήμεις έρωτώμεν σας, και σεις έρωτάτε άλλους να δώσῃ γύρον και να επαναληφθῆ ή έρώτησις εις δευτέραν έκδοσιν.

Προχθές Πέμπτην (18 8βρ.) έσπέρας ραγδαία βροχή μετ' άστραπών και βροντῶν ήρξατο περί την 1 και ήμισειαν μετά τó μεσονύκτιον ώραν πίπτουσα εν Λεμησσῶ μέχρι της 2 ώρας καθ' ήν τρομεροτατή βροντή παρακολουθήσασα άμέσως άστραπήν, φωτίσασαν σύμπαντα τόν ορίζοντά, συνετάραξε σύμπασαν την πόλιν, ήτις μετά φόβου περιέμενε την προσεγγίζουσαν ήμέραν καθ' ήν υπόπτευεν, ότι έμελλε να ιδῆ θύματα κερυνοῦ, διότι τοιοῦτον αληθώς προεμήνυεν ή τε άστραπή και βροντή εκείνη. Την επούσαν μετά πλμῶν καρδιας ήρώτα έκαττος τόν γείτονά του, ότε διεδόθη ή είδησις, ότι κατά την συνοικίαν Μαρθεφτῶν εν τῇ οικίᾳ τού κ. Λουκά Λουκαίδου κερυνός ενσκήψα; διήλθε τέσσαρα δωμάτια εις τά τρία των όποιων έκοιμῶντο γονεΐς, τέκνα, υπηρεται· πλήν χάρις τώ Θεῷ! άνωθεν προσκεφαλαίου τού υπηρέτου ο κερυνός διέρρυξεν έρμάριον και συνέτοιψεν εν αῦτῷ φιάλην πλήρη έλαιου, πλησίον κλινῶν σιδηρῶν, έφ' όν έκοιμῶντο παιδία και άνθρωποι, συνετρίβησαν τοίχοι, έθλάσθησαν διάφορα αντικείμενα, άλλ' ουδεις των ανθρώπων έπαθε, πράγμα αληθώς θαυμάσιον.

Εξωτερικά θάχετε με τó άλλο.

ΕΜΠΟΡΙΚΑ Λεμησσού (λίρα Άγγλιας Γρ. 132.) Κρασία άπισσα τó γομ. Γρ. 175—185 Κρασία συνήθη ,, 160—170

Κρασιά λέα τὸ γομάρ. 130—145

Ρακή σούμα. 19 βαθμ. ἢ δὲ 2, καὶ 15—2 καὶ 16.

Χαρούπιχ τὸ χαλεπικὸν καντάρι γρ. 82½—83 εἰς τὰς ἀποθήκας.

Λευκωσίας (λίρα Ἀγγλ. Γρ. 182.)

δ σίτος τὸ κοιλὸν (22 δκ.) Γρ. 21—22.

ἡ κριθή ,, [16δκ.] 11—13.

ἀλευρι ἐντόπιον ἢ δὲ 50—51 παραδ.

τὸ κρέας ἢ δὲ γρ. 8—9.

ΦΥΡΑΗΝ ΜΙΓΑΗΝ.

Ἐγκαλῶ τὸν Ἀστυνόμον Λεμηστοῦ εἰς τὸν κ. Φίσιερ, ἢ τὸν κ. Φίσιερ εἰς τὸν Ἀστυνόμον. τὸ πρᾶγμα εἶνε τὸ αὐτὸ, διότι μ' ἐδάγκασαν οἱ σκύλλοι του. Μάθετε ὅλοι, ὅτι εἶνε ἀπηγορευμένον νᾶχετε ἐλευθέρους σκύλλους οἱ ὅποιοι ξεύρετε, ὅτι δαγκάνουν, ἀλλ' ἢ ἀπγορευσεῖς αὕτη δὲν φθάσει μέχρι καὶ τῶν ὑψηλῶν ὑπαλλήλων. ἐντρέπεται βλέπετε νὰ τοὺς πλησιάσῃ. ἀλλὰ ἔχουν ἀνάγκην ἄρα γέ αὐτοὶ οἱ ὅποιοι φυλάττουν καλῶς τὴν τάξιν, νὰ ὑπόκεινται καὶ εἰς τοὺς περὶ τάξεως νόμους;

Κακὴ τύχη εἰς τοὺς ἀμαξήλατας ἂν συναντήσουν εἰς τοὺς δρόμους τὴν ἀμαξάν του. ἂ μὲσωσ σημειώνονται, διότι δὲν πρέπει νὰ εὐρίσκηται ἀλλή ἀμαξα εἰς τὸν δρόμον δταν εὐρίσκηται τοιαύτη Κυβερνητικὴ, κατὰ τὸ Σύνταγμα, καὶ πληρώνουν πρᾶσι μόν. Κουτοὶ ἀμαξάδες! ἀντὶ νὰ σὰς σημεῖωση κείνος σὰς, πού περιφέρεται ἀνευ ἐμπορικῆς τινος ἐργασίας, σημειώσατε σεῖς ἐκεῖνον νὰ μάθῃ νὰ ἐμποδίζῃ τὴν ἐργασίαν σας; ἢ νὰ γνωστοποιῇ διὰ κήρυκος πότε θὰ περάσῃ, ἀπὸ τὸν δεινα δρόμον, καὶ πότε θὰ εὐκρεστηθῇ νὰ ἀφήσῃ ἐλευθερον τὸν τάδε δρόμον, διὰ γὰ προσέχουν οἱ ἀμαξάδες νὰ μὴ εὐρίσκωνται ἔς κείνον τὸν δρόμον κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν. Ἄλλο. προσέξατε καλῶς! δταν περᾶ ἀπὸ τὸν δρόμον πεζοὶ ὅσοι εὐρίσκεσθε ἔς κείνον τὸν δρόμον νὰ κολλᾶτε καλὰ καλὰ τὴν ράχιν σας ἔς τοὺς τοίχους, διότι ὁ δρόμος δὲν τὸν χωρεῖ, καὶ σὰς δίδει καμλὰν μπαστουλάν, ὡς ἔκαμε προχθὲς ἔς ἕνα φίλον μου, ἔς τὸ μῆσον τῆς ἀγορᾶς.

Ἐπανέρχομαι κ. Φίσιερ καὶ σοὶ λέγω, ὅτι πρὸς χάριν σου θὰ ἦμαι πιστὸς ἀναγραφεὺς τῶν ἀνδραγαθημάτων σου καὶ ἀμισθοῦς μάλιστα. Ἀλλὰ τὸ πόδι μου τὸ τρύπησαν οἱ δύο σκύλλοι σου πού ὤρμησαν πάνω μου σὰν Ἀστυνόμοι νὰ μοῦ ἐμποδίσουν τὸ πέρασμα. Νὰ τί θὰ πῇ δάκαλος πού βγᾶλλει μισητὰς ὁμοίους του. τί; δὲν πιστεύεις; Ἐρώτα τὴν δουλάν σου καὶ τὸν Ἀγγλον πού ἦτο μαζὺ τῆς τὸ παρελθὸν Σάββατον [13]25 8βρ.] ἐσπέρας, καὶ βράβευσε τοὺς μισητὰς σου.

Καλὴν ἀρχὴν ἔβρεξε κομμάτι ὁ Ὀκτώβριος καὶ τὸ νερὸν πού πίνομεν μετεβλήθη ὡς ἐκ θαύματος εἰς Πύρραν [ποτὸν δισυρητικὸν Ἀγγλικόν]· ἐπειδὴ ὁμως ἡμεῖς δὲν εἴμεθα συνειθισμένοι ἔς τὰς πύρρας, διὰ τοῦτο μερικοὶ παρεπονοῦντο καὶ δυσκόλως τὸ ἐπίννον· ἀλλὰ καθὼς πᾶμεν ἐλπίζομεν νὰ καταντήσῃ κονιάκ καὶ τότε θὰ τὸ πίννομεν μὲ εὐχαρίστησιν.

Διάλογος γέροντος καὶ νέου.

—Γ. Βρὲ σύ! δὲν ἐντρέπεται καὶ ἤλθες ἐδῶ μέσα ἔς τὸ καφενεῖον πού τραγουδοῦν καὶ χορεύουν γυναῖκες! δὲν παρατηρεῖς πόσον αἰσχρὰ χορεύει ἐκεῖνη ἡ Ἀρμενίς;

—Ν. Ἦλθα νὰ διασκεδάσω κομμάτι θεμέ.

—Γ. Νὰ διασκεδάσῃς; νὰ σκάσῃς! δὲν αἰσθάνεσαι καθόλου τὸ μάταιον τῆς ἀνθρωπότητος; ἔξω γρήγορ' ἀπ' ἐδῶ.

Τὴν ἐπιούσαννύκταεῖς τὸ αὐτόμερος οἰαυτοί.

—Ν. Ὡ θεμέ! τί γυρεύεις ἐδῶ μέσα, δὲν ἐντρέπεται νὰ βλέπῃς ἐκεῖνον τὸν αἰσχρὸν χορὸν;

—Γ. Εἶμαι σκληρὸς γυιὲ μου ἐγὼ, καὶ ἐσκληρύνθησαν πλέον καὶ ἐντροπή καὶ αἰσθησις.

—Ν. Ναί! ἔτσι εἶνε καὶ ὁ κόσμος τὸ βλέπει· ἀλλὰ δὲν ἀκίπτεσαι καθόλου τὸ μάταιον τῆς ἀνθρωπότητος;

—Γ. Ἰσα ἴσα κ' ἐγὼ ἤλθα ἐδῶ διὰ νὰ λαμβάνω ἀφορμὴν νὰ σκέπτομαι περὶ τοῦτου φιλοσοφικώτερον.

—Αἰ Αἰ Κύριε Δάσκαλε! τί ἔχεις ποκάτω πού τὸ ἐπανωφόρι σου καὶ τρέχει αἷμα;

—Τίποτε ἀδελφέ.

—Μὰ περίεργον! τρέχει αἷμα! εἶσαι πληγωμένος; στάσου νὰ δοῦμεν.

Σηκώνεται τὸ ἐπανωφόρι τοῦ Δασκάλου καὶ εὐρίσκειται ὑποκάτω ἕνας λαγῶς.

—Ὡ! Κύριε Δάσκαλε! ἀκατανόητον τοῦτο! διατί κρύπτεις τὸν λαγῶν εὕτω πως; ἢ τὸν ἐκλεῖπες;

—Ἀδελφέ, μὴ με κατηγορεῖς τόσον εὐκολὰ φθάνει πού γίνεσαι τώρα ἀφορμὴ νὰ ἐλαττωθῇ ὁ μισθός μου.

—Χα χάχα! νόστιμον πρᾶγμα! ποῖαν σχέσιν ἔχει τὸ νὰ φανῇ ὅτι κρατεῖς λαγῶν μὲ τὸν μισθόν σου;

—Μεγίστην φίλε μου καὶ ἰδοὺ. πρέπει ὁμως πρῶτον νὰ ξεύρῃς, ὅτι ὁ λαγῶς αὐτὸς εἶνε δῶρον ἐνὸς γνωστοῦ μου κυνηγοῦ, ἀλλὰ δὲν εἶχα πάνω μου χαρτὶ καὶ μελάνι νὰ γράψω μὲ μεγάλα γράμματα, ὅτι εἶνε δῶρον καὶ νὰ τὸ κολλήσω πάνω ἔς τὸν λαγῶν διὰ νὰ τὸν κρατῶ ἐλευθερὰ· ἐπειδὴ λοιπὸν ὁ λαγῶς τιμᾶται ὡς ξεύρεις μίαν ρουπιάν, ἄμα γνωσθῇ ὅτι ὁ μισθός μου εἶνε τόσον πολὺς ὥστε νὰ δύναμαι νὰ τρώγω μίαν ἢ δύο φρά; τὸ ἔτος λαγῶν, θὰ θεωρηθῇ ἐπάναγκες νὰ ἐλαττωθῇ, διότι καταστρέφονται τὰ οἰκονομικὰ τοῦ Σχολείου.

—Καλὴ ἡμέρα Κύριε.

—Κύριε! πρέπει πρῶτον νὰ μοῦ πῆς, ἔως τάχεις μὲ τὸν ἀδελφόν μου δεινα;

—καλὰ! μὲ τὸν ἀνεψιόν μου τάδε;— ὠραία!—μὲ τὸν φίλον μου δεινα;—ἀξιόλογα!—μὲ τὸν ἐχθρόν μου τάδε;—ἐξαιρετα!—Νὰ ξεράσῃς! ἀφοῦ τάχεις ἐξαιρετα μὲ τὸν ἐχθρόν μου, τράβα τὸν ἀραμπᾶ σου καὶ τὸ καλὴ ἡμέρα μου δὲν σοῦ κάμνει.

Αἰ σὺ φίλε ἐκ Κτήματος! μάθε νὰ φέρεις ὡς πρέπει πρὸς τοὺς μεγαλειτέρους σου· σὲ κατὰ χαρτὶ πού διαβάσει ὁ κόσμος καὶ τὸ ὅποια πιστεύω νὰ μὴ τὰ εἶδες καθόλου σὺ, μεταξὺ πολλῶν ἄλλων παραγγελιῶν εἶνε καὶ τὸ "τίμα τοὺς μεγαλειτέρους σου" χαπαρίζεις καὶ σὺ ἀπὸ τέτοια παραμύθια, ἢ ὄχι;

Περίεργον πρᾶγμα! ἐνῶ εἴχομεν σκοπὸν νὰ γράψωμεν ἡμεῖς διὰ μερικοὺς πού στέκονται μὲς ἔς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἰλονὲν τρίβουν τὸ μουστάκι των, καὶ πιστεύω ὅτι καμλὴν φορὰν θὰ ξεχάσουν πού εὐρίσκονται καὶ θὰ φωνάζουν "φέρε κ' εἰς ἐμὲ ἕνα καφέ βαρὺν"· δύο ἐπιστολάς ἐλάβομεν συγχρόνως ἐκ τε τῆς Λευκωσίας καὶ τῆς Λάρνακος περὶ τοῦ ἰδίου τοῦτου πρᾶγματος. Τὸ μῶλυσμα τοῦτο μεταδίδεται εὐκολοτάτα ὡς βλέπετε οὔτε καθάρσεις φοβεῖται, οὔτε ἀπαγορευσεῖς Ἀρμοστικᾶς. Μὰ λοιπὸν κύριοι, μὲσα ἔς τὴν Ἐκκλησίαν πρέπει νὰ τορνεύσητε τὸ μουστάκι; ἢ ἀπαριθμεῖτε διὰ τῶν τριγῶν τοῦ μουστακιοῦ τὰ ἀνομήματα διὰ τὰ ὅποια ἦλθατε νὰ ζητήσητε συγχώρησιν;

Ὅσοι ἐνδιαφέρεσθε διὰ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Κου. Ἄντ. Καμπανέλλη, μάθετε ὅτι πλησιάζει νὰ τελειώσῃ αὕτη εἰς Ἀλεξανδρείαν, ἔνθα μετέβη πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἀπὸ τινος Ἐμπρός λοιπὸν! προσευχὴν διὰ νὰ κερδίσητε νὰ σὰς συγχωρῶμεν· εἶδὲ μὴ θεωρεῖται πό μακρὰ.

Γνωστὸν ἀποκαθίσταται τοῖς ἐνδιαφερομένοις, ὅτι ὁ Κος. Κωνσταντῖνος Π. Ζιγγιτζῆς ἐκ Λευκωσίας θὰ ὑπογράψῃ τοῦ λοιποῦ «Κωνσταντῖνος Χατζηπέτρου.»

[Λάρνακι 27 8βρίου 84]

Φίλε Σαλπικτᾶ

Ζητοῦνται ἀμαξαὶ ἢ λέμβοι πολλαπλαῖ καὶ πολυἀριθμοὶ ἵνα μεταφέρωσι τοὺς πολίτας ἀπὸ τὸ ἐν μέρος εἰς τὸ ἄλλο ἐν καιρῷ χειμῶνος. Τὸ κακόμειρον Δημηρχεῖον ἠγγόρασε καὶ τὰς πέτρας νὰ στρώσῃ τὰς διαφόρους ρύμας, ἀλλὰ τί νὰ τοῦ κάμη; «Τὸ μὲν πνεῦμα πρόθυμον, ἢ δὲ σὰρξ μαραντζιασμένη».

Κρίμας ποῦ γραφεν ἡ τρουμπέττα διὰ τὴν σύστασιν τοῦ Ἀναγνωστηρίου, διότι μὲν ἀνέτειλε καὶ ἔδυσεν ὡς ἰδιάττων ἀστὴρ μὴ ἀφήσας οὐδὲν ἴχνος τῆς διαβάσεώς του. Κεραυνός.

Φίλε Σαλπικτά

Πρὸ μηνῶν ὑπαλλήλος τις τῆς Κυβερνήσεως περιελθὼν τὰ χωρία ὑπέγραψε πολλοὺς τῶν κατοίκων ἵνα βοηθήσωσιν ἄλλοι ὡς ἐργάται, ἄλλοι δι' ἀμαξῶν κ.λ. ἐπὶ λόγῳ, ὅτι ἤθελε κτισθῆ γέφυρα ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ἰδαλία κατὰ τὴν πρὸς Λευκωσίαν ἄγουσαν· παρῆλθον ὁ καιρὸς, ἐγένετο δευτέρα καταγραφή καὶ πάλιν οὐδεὶς λόγος περὶ γεφύρας γίνεται· ἐπέφθηνεν ὁμοῦ τὴν ἀπάτην, καθ' οὓς μῆνας ὁ ὑπάλληλος δὲν ἔχει ἐργασίαν τὸν σεργιανίζει ἡ Κυβέρνησις μας καὶ τὸν πληρόνει ἀδρά, διότι παυθεὶς προδίδει τὸ μυστικόν. Αἴσιον μέλλον.

Ὁ ἐξῆς διάλογος ἐγένετο μεταξύ ὑπαλλήλου τῆς ἀκριδος καὶ τινος χωρικοῦ, εἰς Μεσσαορίαν.

Υπ. Ἀπῆντησας ἐν τῇ ὁδῷ χθὲς ὑπαλλήλους τῆς Κυβερνήσεως;

Χωρ. Ἰννοὶ μουσικοῦ εἶδα προχθὲς κάτω τῆς στὸν κάμπον δρῶ τρεῖς πάλλους.

Υπ. Καὶ διατί δὲν προσεκάλεσας αὐτοὺς ἐνταῦθα;

Χωρ. Ὁ λόος δηλοῖ εἶχα λίην δουλειάν τζὲν ἠμπόρησα νὰ τοὺς φέρω.

Υπ. Εἶχον καὶ πῖλους;

Χωρ. Πολλοὺς πολλοὺς πηλοὺς ἐν-εἰσεν γιατί ἄλλια νερά προχθὲς τὰ κάμην.

Υπ. Ἐπορεύοντο εἰς Γαδουράδες πρὸς εἰσπραξίν, ἔτζι εἰ;

Χωρ. Οἱ τζάνουμ εἶχα γάδαρον ἀμμά ἦτον φορτωμένους.

Υπ. Θέλεις ὀχυρωθῆ καὶ ἐφοδιασθῆ βεβαία ὅταν ἐπιστρέψουν;

Χωρ. Ἄκουσε τζὲ τ' ἀφεντικὸν, ἄσσερον; οὐλον κιντάρι τρώει ἀμμά ἐπόστρεψεν ὁ λύσσαρος κατὰ τὸν λόον σου.

Κρινάτω ὁ ἐχέφρων

Ἐκ Μεσσαορίας τῆ 12 Ὀβρίου 84.

Κύριε Συντάκτα!

Πιστεύομεν κ. Συντάκτα ὅτι ἡ Κυρὰ Κυβέρνησις ἀποστέλλουσα ὑπαλλήλους εἰς οἰονδήποτε ἔργον τῆς τὸ παράπαν ἐπιτάττει αὐτοῖς νὰ ἦναι αὐθάδεις, ἐγώσται καὶ ὕβρεο λόγοι εἰς τε τοὺς περὶ αὐτοὺς καὶ πρὸς οὓς τὸ ἔργον αὐτῶν συνεχεται, ἀλλὰ μᾶλλον συνκινεῖ τούτους, πεποιθήμεν, νὰ ἦναι πρᾶτοι καὶ νὰ παρέχωσιν, ἐφ' ὅσον δυνατὸν ἐστὶ, τοῖς πελάταις αὐτῶν πλείονας εὐκολίας. Πρὸς τὴν ἐντολήν ὁμοῦ ταύτην τῆς Σ. Κυβερνήσεως ἡμεῖς σήμερον κακῶς ὑποφέρομεν ἀπὸ τὰς ὕβρεις, αὐθάδεις ὁρμάς καὶ ἀδιαφο-

ρίας τοῦ Ναζίρου τοῦ διαμερίσματος ἡμῶν κ. Ἀρμενίου . . . ὁ ἴποιος ἀδύνατον νὰ μὴ ἐξυβρίσῃ διαφορογλώσσως εἰς οἰονδήποτε πρὸς αὐτὸν ἀποτεινομένην ἐρώτησιν ὑφ' ἐνός ἔττω καὶ εὐπολύπτου γεωργοῦ. Τοῦτο περὶ ποιεῖ τιμὴν θεβαίως εἰς τὴν Σ. Κυβέρνησιν, ἐὰν οὕτως ἐντέλλεται αὐτῷ. Θέλομεν δὲ δημοσιεύσει καὶ τὸν κανονιστὸν τοῦ συναιτοῦ τούτου Ναζίρου, ἀφορῶντα περὶ τοῦ βουλομένου νὰ λάβῃ παρ' αὐτῷ θέσιν, ἐὰν καὶ πάλιν ἐξακολουθήσῃ τὰ συνήθη· κάμε Κυρὰ Κυβέρνησις μίαν μετὰθεσιν γενικὴν, δηλ. καὶ Ναζιρῶν καὶ Μειμουράδων καὶ Κολτζιδῶν διὰ νὰ ἀποφύγῃς σύ τε τὰ παράπαν καὶ ἡμεῖς τὸ ἄχθος τοῦτο τῆς γῆς.

Ἐκ Μεσσαορίας τῆ 12)24 Ὀβρίου 84.

Κύριε Συντάκτα τῆς "Σαλπικτος".

Πολλοὶ ἐκ τῆς σημερινῆς νεολαίας ἤρχισαν τὸ περιφρημον ἐπάγγελμα (χαρτοπαιγιον) πωλοῦντες ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ των τὰ ἐνδύματα ἀπὸ τὴν ράχην των, ἀμα δὲν ἔχουν χρήματα· μετὰ δὲ τὸ τέλος τῆς πράξεως, (ἐπειδὴ τὰ κρασιά εὐρίσκονται ἐντὸς τῶν οἰκιῶν κλειδομένα) οἱ κερδίζοντες ἀγοράζουσι κρασί, καὶ οἱ ζημιονόντες πορεύονται ἐλευθέρως εἰς τὰς οἰκίας τῶν κατοίκων καὶ φέρουσι ὄρνιθας καὶ πίνουσι τὸ κρασί· ἀρά γε ἀμα μεθύουσι αἱ ὄρνιθες πηγαίνουσι πάλιν εἰς τὰς οἰκίας τῶν κυρίων των; εἴθε ἡ Σ. Κυβέρνησις νὰ ἐλάβανε μέτρα τινὰ πρὸς καταδίωξιν τῆς αἰσχρᾶς ταύτης πράξεως, ἐπειδὴ ἡμεῖς οἱ δύστηνες χωρικοὶ δὲν δυνάμεθα νὰ τιμωρήσωμεν τὰ τέκνα μας, διότι φοβούμεθα τὸ τζακιλοῦδινον . . .

Ἐξ ἐκείνων οἵτινες ἔχουν τὰ τέκνα των εἰς τὸ Σχολεῖον ἀμα φθάσῃ ἡ τριμηνία ἢ ἑξαμηνία καὶ ζητήσωμεν χρήματα, ἀμέσως τὰ τέκνα των λησμονοῦν τὸν δρόμον τῆς σχολῆς τοῦ χωρίου μας, καὶ λαμβάνουσι τὸν δρόμον τῆς σχολῆς τοῦ Κτήματος· διατί ἀρά γε;

12 Ὀβρίου 84.

Ἐξ Ἱεροῦ Κήπου (Πάφου.)

Φίλε Σαλπικτά! (Λευκωσία 1 Ὀβρ. 84)

Καταχωρίσατε παρακαλῶ εἰς τὸ φύλλον σας τὸ ἐγκλειστον ποίημα πρὸς Μητριαν ποιηθὲν ὑπὸ τῆς Κας. Πολυξένης Λοιζιάδος Διευθυντῆς τοῦ Παρθενωγείου Λεμησοῦ. Τὸ ποίημα τοῦτο δημοσιευόμενον πιστεύω, ὅτι θέλει ὠφελησεί.

Τῇ φίλῃ μου Ἀμαλίᾳ.

Περίλυπα τρεῖ ὄρφανὰ μὲ μάτια δακρυσμένα
Γῆν ἀγκαλιὰ τῆς μάνας τους ζητοῦσι τὰ
καῦμένα!

Ἡ μάνα τους—βουλή πικρὰ!—στοὺς οὐρανοὺς κρυμμένη

Τηρᾶ τὴν γῆν τὴν ἄχαρη . . . καὶ ἐκείνη δακρυσμένη!

Κτυπᾶ τὸ στήθος σιγαλὰ μὴ ἄγγελοι ξυπνήσουσι

Μήπως τὰ δάκρυα τὰ πολλὰ τὸν Πλάστην παροργίσουν.

Μάνα τους! σῶπα!—Ἄν εἴξευρες!—Ἄγγελος στὴν ζωὴν τους

Μορφὴν ἐνδύθη μητριᾶς κοντὰ εἰς τὴν στρωμνὴν τους.

Πῶς ἀγρυπνεῖ σὰν πάσχουσι χλωμὴ εἶν' ἡ θωριά της;

Καὶ πῶς τ' ἀπτέρωτ' ὄρφανὰ θερμαίν' ἡ ἀγκαλιὰ της;

Σὰν μάν' ἀγρύπνητη καὶ αὐτὴ! μὲ χεῖλην ζηραμμένα

Πότε στὸ πλάγι τ' ὄρφανοῦ μὲ μάτια στηλωμένα,

Καὶ πότε ἀκροποδητὶ τὸ ὄρφανὸ σκεπάζει . . .

Καὶ ἀφουκρᾶται μὴ πονῆ ἢ μὴ ἀναστενάξῃ!

Τρεμουλιασμένη δὲ βαστᾶ τὸ φάρμακον νὰ δώσῃ

Μὴ τ' ὄρφανό σου τῆς βλαφθῆ! πῶς τρέμει νὰ τὸ σῶσῃ!

Ἄν εἴξευρες, ὦ μάνα τους, μ' ἀμάρταντο στεφάνι

Ἐκεῖ ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς ποῦ μάνας χεῖρ φθάνει.

Ὡ θὰ τὴν ἐστεφάνωνες! καὶ τοῦ θεοῦ τὸ μάτι

Θὰ δάκρυζεν ἀπὸ χαρὰν καὶ αὐτὸς θὰ τὸ ἐκράτει! . .

Ἡ ἀγκαλιὰ σου θ' ἀνοίγε νὰ τὴν σφιγκταγκαλίση

Τὴν Ἀμαλίαν πώγεινε μάνα πρὶν νὰ γεννήσῃ!

Ἄγθοῦν τὰ ἄνθη στοὺς δρυμοὺς εἰς τοῦ χειμῶνος πάλιν

Ζωογονεῖται τ' ὄρφανὸ εἰς μητριᾶς ἀγκάλην!!!

Εὐρύχου 21 Αὐγούστου 1884.

Η. Λοιζιάς.

Αἶνιγμα 33.

Τὰς ἀρετὰς ὡς κάτοπτρον σαφῶς ἀπεικονίζω τὸ ὄνομά μου ἐξ ἀπλῶν ἐγὼ συναπαρτίζω

Γραμμάτων πέντε καὶ ἂν ποθῆς τὰνάπαλιν νὰ μ' εἰπῆς,

θὰ μ' ἴδῃς ἀμετάβλητον τὸν ἑαυτὸν σου τήκεις.

Ἐκ Μεσσαορίας

Ω. Ἀκάμας.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΝΙΚΟΠΟΥΛΟΥ ἢ ΚΥΠΡΟΣ ἐν Λευκωσίᾳ.